

НОВИЙ ЗАПОВІТ ШЕВЧЕНКА

"Я впаду, - сказав Шевченко, -
Мабуть с п'єдстаду,
Бо на рідній Україні
Нічого не стало.

Очей своїх не розплюду,
Не хочу дивитись,
Що у ріднім моім краї
Почало творитись.

Козак хоче чарку випити,
А її не має.
Хоче пісню заспівати -
Ніхто не співає.

Щоб на рідній Україні
Та цукру не стало! -
Та такого я при панові
У нас не бувало.

Десь поділись вечірники,
Масові гуляння.
Тільки чути: "перестройка,
Хозрасчет, змагання..."

Кооператор як загне
У три шкiри ціну -
Хоч лягай під паровик,
Або під машину.

Щоб українські ковбаси
Стоїли десятку?
Щось сталося на Україні,
Щось не все в порядку.

З самогонкою возять,
Діточки без чаю...
Самогонку з цукру гонять
У рідному краю.

Гуля вітер на Україні
Аж дерева гнуться,
А на заході буркуї
Над нами сміються.

Якби Ленін з мавзолею
Встав та й подивився -
Від такої "перестройки"
у Волзі втопився б.

І в тяжкі воєнні роки
Цього не бувало!
Що зосталося в нас забрати
Цибулю і сало.

А партійці Україну
Розтягли в кишені
На "Вигудях" та на "Ладах"
Їздять, як снаженні.

Ні доріг у нас не має,
Ні водопроводу...
Моя любо Україно!
Що робить народу?

Заласкудили всі річки,
Та Дніпро могучий -
Тепер мені вже не чути,
Як реве ревучий.

Птиця жайвір вже над полем
Більше не співає.
Тільки одні хімікати
Вітер розвіває.

А на наших на городах
Огірки не родять,
Тільки хмари з кислотою
Понад нами ходять.

Лисі діти у Чернівцях
По парках гуляють...
Що сталось на Україні?
Не питай, не знаю.

В садах вишневих коло хати
Хруші давно вже не гудуть,
Луки рябенькі на картоплі,
Сидять тихенько і гризуть.

Діти наші пропадали
Лесь в Афганістані...
За що голови поклали?
Горе сивій мамі.

Ось стою я і дивлюся -
Що за ситуація?
Все пропало на Україні,
Є лиш радіація.

Як впаву із п'єдистелу -
Вільш не піднімайте,
На Україні серед степу
Глибше закопайте.

Пом'яніть свого Шевченка
Не злим, тихим словом,
Наш народ терплячий дуже -
Не знайдеш такого.

Записано від народної фольклористки баби Моті із села
Кисляк під Гайсином на Вінничині в 1989 році.

Гаврилюк Анатолій